

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/428/2015
Identifikačné číslo spisu:	7902899858
Dátum vydania rozhodnutia:	11.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7902899858.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu T. S., bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. Dušanom Szabóm, advokátom so sídlom v Kráľovskom Chlmci, Nemocničná č. 7, proti žalovanej Železničnej spoločnosti Cargo Slovakia, a.s. so sídlom v Bratislave, Drieňová č. 24, IČO: 35914921, zastúpenej JUDr. Petrom Pandym, advokátom so sídlom v Kráľovskom Chlmci, Lajosa Kossutha č. 99, za účasti vedľajšej účastníčky Sociálnej poisťovne, so sídlom v Bratislave, 29. augusta č. 8-10, o náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 13 C 702/2002, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. septembra 2014 sp. zn. 11 Co 554/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi do troch dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 263,04 € na účet JUDr. Dušana Szabóa, advokáta so sídlom v Kráľovskom Chlmci, Nemocničná č. 7.

Odôvodnenie

Žalobca sa v konaní domáhal, aby žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť mu náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti od 12. augusta 2001 do konca roku 2011 vo výške 22 013,98 € s odôvodnením, že ako zamestnanec žalovanej utrpel 11. októbra 2000 pri plnení pracovných úloh pracovný úraz, v dôsledku ktorého sa stal invalidným dôchodcom. Pred pracovným úrazom predstavoval jeho priemerný mesačný zárobok 12 384 Sk, neskôr mu bol priznaný invalidný dôchodok 7 100 Sk, preto jeho strata na zárobku je 5 284,50 Sk mesačne. Žalovaná mu však po skončení jeho práceneschopnosti titulom straty na zárobku nič neuhradila.

Okresný súd Trebišov rozsudkom z 5. júna 2013 č.k. 13 C 702/2002-245: I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi do troch dní sumu 6 022,62 €, II. nárok žalobcu v prevyšujúcej časti za úrazovú rentu od 1. januára 2004 do 31. januára 2012 s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie, III. konštatoval, že o trovách celého konania bude rozhodnuté v konaní o vylúčenom nároku. V odôvodnení uviedol, že v inom súdnom konaní tých istých účastníkov (o náhradu straty na zárobku po dobu trvania práceneschopnosti) vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 6 C 587/2001 bolo vykonaným

dokazovaním jednoznačne preukázané, že žalobca 11. októbra 2000 utrpel pracovný úraz, žalovaná zodpovedá za jeho dôsledky a je preto pasívne vecne legitimovaná. Otázka legitimácie žalovanej je tým právoplatne rozhodnutá a v prejednávanej veci už nemôže byť opätovne posudzovaná. Súd prvého stupňa, vychádzajúc zo záverov dokazovania vykonaného súdnym znalcom, dospel k záveru, že žalobcovi patrí náhrada za stratu na zárobku od 12. augusta 2001 do 31. decembra 2003 vo výške 6 022,62 €, po 1. januári 2004 ide o nárok, o ktorom rozhoduje Sociálna poisťovňa.

Proti uvedenému rozsudku podala žalovaná odvolanie, v ktorom namietala, že súd prvého stupňa rozhodol bez náležitého zistenia rozhodujúcich skutkových okolností a vec nesprávne právne posúdil. Vychádzal totiž z nedostatočných a nesprávnych skutkových a právnych záverov Okresného súdu Trebišov, ku ktorým dospel v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 587/2001, bez toho, aby vykonaným dokazovaním odstránil nedostatky v objasnení rozhodujúcich skutkových okolností.

Žalobca a Sociálna poisťovňa sa k odvolaniu žalovanej nevyjadrili.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 24. septembra 2014 sp. zn. 11 Co 554/2013 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom vyhovujúcom výroku potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa dôvodne vychádzal zo skutkových zistení, ku ktorým dospel Okresný súd Trebišov v konaní sp. zn. 6 C 587/2001 a zistené skutkové okolnosti posúdil podľa správneho právneho predpisu (§ 190 ods. 1 a 5 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. marca 2002). Na ich základe dospel k správne mu záveru, že žalobcovi voči žalovanej vznikol nárok na náhradu mzdy po skončení práceneschopnosti. Odvolací súd zhodne sú súdom prvého stupňa zastával názor, že v označenom konaní bola už právoplatne vyriešená otázka vzniku pracovného úrazu, príčinnej súvislosti medzi pracovným úrazom a žalobcovou ujmom, a tiež otázka výšky žalobcovej mesačnej strany na zárobku. Správny je záver prvostupňového súdu, podľa ktorého náhradu straty na zárobku po skončení práceneschopnosti bolo žalobcovi možné priznať v občianskom súdnom konaní len do 31. decembra 2003, lebo po tomto dni už ide o nárok, o ktorom rozhoduje Sociálna poisťovňa. Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania nerozhodoval s odôvodnením, že o nich bude rozhodnuté v konaní o vylúčení nároku (§ 221 ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie s tým, že v konaní došlo k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedla, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. je tiež skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Na odôvodnenie uplatnenia dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. uviedla, že naďalej spochybňuje existenciu právneho základu žalobou uplatneného nároku. V konaní Okresného súdu Trebišov sp. zn. 6 C 587/2001 boli nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti - predovšetkým nebolo prihliadnuté na to, že žalobca porušil predpisy na zabezpečenie ochrany zdravia pri práci, konal nezodpovedne, ním tvrdým skutkovým dejom nedošlo k jeho pracovnému úrazu a zdravotné postihnutie žalobcu malo inú príčinu (náhlu mozgovno-cievnu príhodu). Prvostupňový súd v danom prípade rozhodol predčasne a odvolací súd nemal takéto rozhodnutie potvrdiť. Žiadala napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a tiež ním potvrdený prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu vyslovil názor, že podané dovolanie je procesne neprípustné. Žiadal preto, aby ho dovolací súd odmietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, lebo dovolanie bolo podané pred týmto dňom)] po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či jej dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Žalovaná dovolaním napadla rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Dovolanie je tiež prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; najvyšší súd dosiaľ v tejto veci nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalovanej preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

1. Dovolateľka namieta, že súdy jej odňali možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

K tej časti dovolania, v ktorej žalobkyňa - bez bližšej konkretizácie - naznačuje, že rozhodnutia súdov sú nedostatočne odôvodnené, dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bude publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť predmetnej právnej vety - dovolaním napadnuté rozhodnutie uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Pokiaľ žalovaná argumentuje údajnými nesprávnosťami, ku ktorým podľa jej názoru došlo v procese zisťovania rozhodujúcich skutkových okolností, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012).

Rovnako postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalovaná v dovolaní namietala, nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

2. Žalovaná zastáva názor, že napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní, v ktorom došlo k tzv. inej procesnej vade (neuveďenej v § 237 O.s.p.). O vadu tejto povahy ide medziiným v prípade nepreskúmateľnosti (viď R 111/1998 a vyššie citované stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu) a tiež napríklad v prípade procesných nesprávností pri vykonávaní dokazovania. Z hľadiska prípustnosti dovolania žalovanej je však rozhodujúce, že namietané procesné nesprávnosti, i keby k nim prípadne došlo, nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania.

Tzv. iná procesná vada (v § 237 O.s.p. neuvedená) je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že iná vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď napríklad

rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

3. Dovolateľka naostatok vychádza z presvedčenia, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že žalovaná uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

4. K predchádzajúcim bodom odôvodnenia najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu obsiahnuté v jeho uznesení z 27. marca 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“.

5. So zreteľom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nevyplýva z § 238 O.s.p., v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia žalovanou namietanej procesnej vady (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a nevyšli najavo iné procesné vady vymenované v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jej dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

6. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania (§ 142 ods. 1 O.s.p. a § 243b ods. 5 O.s.p.) spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval už aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby - vypracovanie vyjadrenia žalobcu z 23. februára 2015 k dovolaniu žalovanej [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil dovolací súd podľa § 11 ods. 1 vyhlášky vo výške 210,81 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a 20% DPH (43,84 €) predstavuje spolu 263,04 €. Pokiaľ žalobca požadoval náhradu trov dovolacieho konania aj za iný úkon právnej služby (prevzatie zastúpenia), dovolací súd postupoval v súlade so zaužívanou praxou najvyššieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 145/2010, 3 Cdo 339/2013, 5 Cdo 51/2009, 3 Cdo 446/2013) a žalobcovi náhradu trov za tento úkon v rámci dovolacieho konania nepriznal, lebo JUDr. Dušan Szabó prevzal zastupovanie žalobcu 24. novembra 2014 (viď plnú moc na č.l. 285 spisu), teda ešte pred začatím dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.